

Štengarůvek

Č. 3 / 2000

Z P R A V O D A J O B C E Š I T B O Ř I C E

Z Á Ř Í * R O Č N Í K 6

předně Vás chci v tomto úvodním slově informovat o tom, co se v uplynulém období dělalo.

Jak jsem již vícekrát uvedl, hlavní stavbou je rekonstrukce bývalé Orlovny na Společenský dům. V současné době se dokončují příčky v budově a zahajují se práce na vnitřních instalacích. Současně s tímto pokračují práce na střešní konstrukci. Také řešíme, jakým způsobem a kdo bude nové prostory provozovat. Stále máme snahu najít vhodné nájemce na provoz restaurace, ubytování, kuželný a vodních koupelí s masáží a elektroterapií. Tady chci znovu zdůraznit jednu skutečnost. Nejsou pravdivé řeči, že jsme tuto budovu někomu prodali. Tato budova zůstane v majetku obce a obec ji má zájem pronajímat. O pronájem se má možnost přihlásit každý občan, který má potřebnou kvalifikaci, a to bez výjimky.

V každém případě máme zájem dát přednost

v naší obci ještě existuje. Ten se týká těch, kteří jakýmkoliv způsobem podnikají, mají živnost na některou činnost. Problém je v tom, že obec má velice omezený přehled, v čem kdo podniká. Je Vám známo, že obec každoročně investuje nemálo finančních prostředků do nové výstavby a do různých oprav. V řadě případů se stává, že zadáváme tyto práce cizím firmám, živnostníkům jen proto, že nevíme, kdo z místních občanů je schopen tyto práce zajistit. Velice rádi zadáme práci někomu z místní firmy, jestliže budeme informováni. Tady bych chtěl vyzvat všechny, kdo mají zájem o práci ze strany obce, aby oznámili svoji činnost na obec, a to i formou inzerce, aby vašich služeb mohli využít i občané.

Informace, kterou Vám nyní sdělím, úzce souvisí s předcházejícím. V rámci sdružení obcí mikroregionu Kloboučka a mikroregionu Hustopečska, těchto mikroregionů je naše obec členem, se budují turistické cyklostezky a vinařské stezky. Vybudováním a uvedením do užívání

Vážení občané,

místním občanům, jestliže

budou splňovat předepsané podmínky.

Dále se vybudoval nový povrch komunikace z ulice Kuchyňka na ulici Pod Svatojánekem, vybudovali jsme nové prostory v základní škole (kabinety, družina) a vyměnili jsme zde část dřevěných oken za plastová. Jistě jste si všimli, že se provedla oprava zdi na starém hřbitově. Tady chci znovu upozornit na to, že tato zeď byla do značné míry narušena starými pomníky a obrubami, které někteří nezodpovědní majitelé hrobů o zeď opřeli. Je nepřijatelné, aby tomu tak bylo i nadále. Je povinností každého, kdo provede výměnu pomníku nebo obrub, aby tyto okamžitě odvezl na skládku k tomu určenou a to po předchozí dohodě s Obecním úřadem. Dále upozorňuji na povinnost hlásit úpravu hrobu (výměnu pomníku, obrub) na obecní úřad. To znamená, že před zahájením prací ohlásíte Váš záměr a vyčkáte souhlasu obecního úřadu, který Vám sdělí, za jakých podmínek úpravu hrobu můžete provést. Tímto opatřením předejdete případným nesrovnalostem.

Nyní bych se chtěl zmínit o problému, který

tyto stezky do značné míry zajistí příliv turistů do naší obce. V podzimních měsících se má v naší obci značit vinařská Velkopavlovická stezka a bude se uvádět do provozu. Bylo by dobré, aby ten, kdo může nebo má podmínky k tomu nabídnout služby případným turistům, se na to připravil. Samozřejmě by bylo nanejvýš žádané, abychom o těchto službách měli přehled, poněvadž je třeba toto zahrnout do budovaného označení. Ostatně součástí této stezky je i nově budovaný Společenský dům.

Věřím, že chápete smysl a nutnost vzájemné informovanosti, abychom se mohli společně dohodnout na možnostech nabídky služeb a na jejich zkvalitňování.

V konečné fázi příjem z těchto služeb je pro nás všechny dobrý a žádaný.

Vladimír Kulíšek
starosta

Aktuality z obce

VÝMĚNA UČŇŮ DO ŠVÝCARSKA SE BOHUŽEL NEUSKUTEČNILA

Trochu nás mrzí, že se neuskutečnila dohodnutá výměna mladých lidí se Švýcarským Dinhartem. Seriozně se nám přihlásil pouze jeden účastník, který ovšem jako cizí řeč uvedl angličtinu. Až na závěr termínu se přihlásila ještě jedna zájemkyně. Naši přátelé z Dinhartu očekávali, že to bude skupina především učňů s oborů kovo, elektro, stolaři, stavebnictví, místní správa, zemědělství a že budou schopni se alespoň trochu domluvit německy. Je třeba si uvědomit, že tam naše mladé ponecháme úplně osamocené. Pokud nezvládnou alespoň základy němčiny, tak je tam opravdu nemůžeme poslat. Jak by totiž komunikovali s rodinou u které budou bydlet.

Nabídka našich přátel však stále trvá. Proto mládeži - učňové a studenti přemýšlejte a snažte se. Pokud splníte uvedené podmínky, tak vás rádi do Švýcarska pošleme.

– JZ –

PREZENTACE NAŠÍ OBCE

Mikulov se 7.9.2000 za přítomnosti představitelů okresu v čele s přednostou a za účasti sdělovacích prostředků, uskutečnila prezentace regionů při příležitosti zahájení Pálavského vinobraní. Na zámku v sále předků se naše obec představila v rámci dvou regionů Kloboucko a Hustopečsko. Zvláště expozice Kloboucka s exponáty ze Šitbořic byla velmi zdařilá.

– JZ –

JAK SE TĚŠÍTE DO BUČOVIC ???

Jako šok zapůsobila koncem srpna zpráva o novém návrhu realizace II. fáze reformy územní veřejné správy. K 31.12.2002 budou zrušeny stávající okresní úřady a výkon státní moci bude převeden na vybrané obecní úřady s pověřením III. stupně - tzv. „malé okresy“. Moudří ministerští úředníci si v Praze vzali kružítko a začali nové okresy tvořit. To, co se jim povedlo v naší oblasti, je neuvěřitelné. Šitbořice a ještě dalších 9 obcí přiřadili pod Bučovice, pod město,

kteří většina z nás ani nezná. Neexistuje tam žádné spojení, pouze přes Brno a to je asi 75 km. Představitelé dotčených obcí okamžitě proti tomuto návrhu podali protest a dnes již je jasné, že tento neprojde. Je smutné, že proti tomuto rozdělení vůbec neprotestovalo stávající vedení našeho okresu.

Pracovníci ministerstva již vydali prohlášení, že se jedná pouze o první pracovní návrh a na základě připomínek k tomuto materiálu budou provedeny změny. Předpokládá se, že pro naši oblast bude malý okres v Hustopečích.

Pro vás otiskujeme mapu s prvním návrhem.

– JZ –

PRŮCHOD VINAŘSKÉ STEZKY NAŠÍ OBCÍ

V rámci našeho napojení na Evropskou unii se naše země napojuje na sousedy i pomocí turistických cyklistických a vinařských stezek. Naše obec a její okolí bylo zařazeno do trati vinařské stezky Velkopavlovické. Obecní radě byla předložena trasa, která přichází po družstevní asfaltové silnici od Nikolčic, přes Rovinku po Domaninské okolo kostela dolů obcí a bude vyvedena přes výhon na cestu do Borkovan. Trasa ještě není konečná. Předpokládají se odbočky do sklepních areálů. Doufáme, že přispěje k rozvoji úrovně našeho vinařství a

také, že přivede do Šitbořic zajímavé nové návštěvníky. – JZ –

ZÁVĚREČNÁ ZPRÁVA O ROZBORU ŠTENGARU

Na jednání obecní rady dne 4.9. 2000 byla přednesena závěrečná zpráva o výsledcích hydrologické zkoušky a rozboru pramene Štengar. Všichni si ještě pamatujeme, jak v letních vedrech Štengar nepřetržitě celé dny vytékal bez užitku, jak jsme se báli, zda nebude zcela vyčerpán. Výsledky této náročné zkoušky jsou však optimistické. Především obsah sirovodíku H_2S v průběhu čerpání stoupal až na 9 mg/l. Mikrobiologicky je voda zcela nezávadná. Rozborem byla však také zjištěna určitá omezená vydatnost tohoto zdroje. Přímo bylo vyčísleno v jakém poměru je možno Štengar ředit pitnou vodou. Lázeňské využití tohoto pramene tak bylo potvrzeno.

– JZ –

SBĚR NEBEZPEČNÉHO ODPADU

Dne 9. a 10. října 2000 provede Obecní úřad Šitbořice s komisí pro životní prostředí Sběr nebezpečného odpadu. V uvedených dnech v době od 7,00 – 18,00 hod se bude ve stodole naproti obecnímu úřadu vybírat nebezpečný odpad: televizory, autobaterie, zářivky, výbojky, plechovky od barev a olejů. Děkujeme všem, kteří využijí naší nabídky a uloží odpad na sběrné místo a tím ušetří naše životní prostředí.

Milan Němeček

předseda komise životního prostředí

Poznámka**Ach synku, synkuoral-li si !!**

Na polích už bude sklizeno a nastane čas podzimní orby. Vždy v tento čas, když procházím okolo vesnice, hlavně v polích, kde je pouze drobná držba - záhumenky, tak mne přepadá smutek a vzpomenu si na písničku o oráči, kterou měl tak rád pan prezident Masaryk. Někteří synci, dnešní oráči opravdu neumí orat i když mají silné traktory a kvalitní pluh. V polích máme zpevněné vozovky, dosud docela kvalitní, a oni neví, že traktor s pluhem má orat pouze na poli. Často radlicí poškodí okraj silnice. Po skončení orby zvednou pluh a bezohledně vyjedou na silnici a vůbec jim nevadí, že z odhrnovačky pluhu jim spadnou desítky kilogramů hlíny. Vůbec se nenamáhají hlínu z vozovky odstranit. Také neví, že oráč s pluhem při orbě se má pohybovat pouze na pozemku, který ore a ne se otáčet mimo pozemek např. na sousedově poli nebo na silnici. Kvalitně vyorat souvratě už téměř neumí. Jsou schopni přeorat napříč polní cestu, jen , aby začali od okraje svého pole.

Největší barbarství však napáchají oráči, kteří s mohutným víceradličným pluhem přijedou poorat úzké políčko .Ti potom kvůli několika brázdám pojezdí i 3-4 sousední pozemky. Potom vyjedou na silnici a půl kilometru z nich padá hlína a ani oráče, ani majitele oraného pole nenapadne uklidit co způsobili. Musíme si uvědomit, že peníze na opravu pevných cest nejsou, a dlouho nebudou. Pokud nám je někteří nezodpovědní spoluobčané zničí , tak za pár let budeme na svoje políčka chodit pěšky. Je třeba si také uvědomit a ctít, že soused je také vlastníkem a že nemohu po jeho poli jezdit točit se tam, parkovat atd. Naši otcové, staří hospodáři, velmi dbali na to, aby se nijak a ničím nedotkli sousedova majetku. Tuto zásadu ctíli a hlavně ji předávali svým potomkům. Měli bychom si to uvědomit i v dnešní .tržní, ale i sobecké době. Prospěje to všem , i v té písničce se nakonec zpívá ... nauč se synečku hospodařit.

J. Zelinka

Poslední prázdninový týden pořádá spolek obcí mikroregionu Hustopečsko poznávací zájezd. Byl zaměřen na získání informací i z fungování obcí a městeček na západ od naší

Návštěva

hranice. Z naší obce jsme se zúčastnili tři členové obecního zastupitelstva.

Po překročení hranic v Rozvadově nás

očekávalo bavorské městečko Vohenstrauß s asi 8,5 tisíci obyvatel. Na radnici nás očekával pan starosta se svým zástupcem pocházejícím z českého Stříbra. Seznámil nás s volebním systémem v Bavorsku. Jen pro zajímavost, složení

Německa

zastupitelstva – 10 CDU, 3 CSU, 6 SPD a 2 nezávislí, v zastupitelstvu jsou 3 ženy. Dle vyjádření starosty se na věcných problémech

zastupitelé shodnou i v tomto politickém složení. Obšrně nás informoval o fungování obecní správy – základem je tzv. komunální bible, což je souhrn předpisů a nařízení, kterými se obce musí řídit. Obce rozhodují v zákonem vymezených oblastech nezávisle na státu – např. při budování silnic mají právo veta, určují cenu za vodu, stočné. V kompetenci obcí jsou ZŠ, MŠ, vzdělávání dospělých. Účast na zasedáních obecního zastupitelstva – v obcích bývá plno, ve městech méně plno. Je zde zakořeněn spolkový život – funguje zde celkem 103 zájmových spolků. Nezaměstnanost v Bavorsku je velmi nízká – něco přes 4%, ale ze prací se jezdí i 60 km. V městě jsou 3 MŠ – 1 katolická, 1 evangelická a 1 státní, celkem je navštěvuje 250 dětí. K našemu velkému údivu zde existuje náš známý systém dvou svatebních obřadů – napřed na úřadě a pak v kostele. Velký problém zde mají s uprchlíky hlavně z východu.

Po obědě jsme zamířili směrem na východ do bývalé NDR. Nedaleko Jeny leží Staadtroda – městečko s asi 8 tisíci obyvateli. Problémy, s kterými nás starosta seznámil jsou zde naprosto odlišné od Bavorska. Jako v celé bývalé NDR je zde vysoká nezaměstnanost – kolem 14 %, ale byla i vyšší. Po revoluci kolem 80% mužů muselo změnit profesi. Velké prostředky byly a jsou investovány do infrastruktury obcí – vodovodů, kanalizace, plynofikace, sportovišť, obnovy bytového fondu. Na přímou otázku o kolik se zvedla životní úroveň obyvatel po sjednocení Německa pan starosta odpověděl vyhýbavě, existuje zde podobně jako u nás vrstva lidí, kteří se dovedli rychle přizpůsobit a žijí podstatně líp, existuje i skupina nespokojená. Změny, které v této oblasti Německa probíhají, jsou vidět doslova na každém kroku. Zajímavostí je, že např. voda stojí 2,8 DM/m³, stočné je odstupňováno podle toho, kam je voda vypouštěna, dosahuje až 6,7 DM. Likvidace odpadů je zabezpečována na úrovni okresu. Důraz je kladen na separaci odpadů. Poplatek je určen podle počtu členů domácnosti a je dost vysoký. Po prohlídce radnice a středu města jsme odjeli směrem k Magdeburgu, kde jsme byli ubytováni.

Ráno jsme se vydali směrem na Hannover, kde nás čekala návštěva světové výstavy Expo 2000. Výstava je umístěna jednak v prostoru starého veletržního areálu, v prostoru za dálnicí je prostor pro nově vybudované národní pavilony, včetně našeho. Prohlídku jsme zahájili jízdou lanovkou nad výstavištěm. Dovedla nás až k hlavnímu pódiu. Měli jsme štěstí, protože zde zrovna byl národní den Slovenska. Jelikož jsme měli ale poměrně

málo času, stihli jsme se podívat jen na vystoupení souboru Lúčnica a zahájení předsedou vlády. Pak jsme se už vydali na procházku po jednotlivých pavilonech. Největší fronty se tvořily u německého, který opravdu stál za podívání. U našeho se fronty netvořily, ale expozice znázorňující hlavně historii – kapli svatého Kříže na Karlštejně je působivá. Zajímavě byl řešen norský pavilon s vodopádem padajícím ze střechy či kanadský s ozvučenou fontánou. Zajímavý byl i švýcarský vytvořený celý z dřevěných hranolů. I když se nám nechtělo, museli jsme znovu nastoupit do autobusu a vydat se na předlouhou cestu k lužickosrbskému městu Kamenec a místu ubytování Panschwitz – Kukau, dědince s asi 1000 obyvatel.

Zde jsme se setkali s pravými lužickými Srby, se kterými jsme neměli problémy se domluvit – jejich řeč je velmi podobná češtině. Celkem se k této národnostní menšině hlásí asi 30 tis. obyvatel. I v této oblasti jsou patrné velké změny, kterými země prošla v posledních letech. Je zde i nově opravený cisterciácký ženský klášter, kde jsme měli možnost si prohlédnout kostel i s odborným výkladem mladé ctihodné sestry. Poté jsme navštívili další dědinu Crostwitz, kde byl nákladem asi 8,5 mil. DM vybudován plavecký areál tvořený několika bazény, skluzavkami a hřišti. Na vybudování sdružilo prostředky 5 okolních obcí, které ho také provozují. Vstupné kryje pouze asi 25% nákladů, ostatní dotují obce ze svých rozpočtů. Areál navštíví v sezóně až 2,5 tis. návštěvníků denně.

Další zastávkou byla dědina Nebelschütz s asi 1300 obyvatel. S touto udržuje družební styky Kobylí, takže jsme tam byli uvítáni opravdu srdečně. Obyvatelům této obce se daří zachovávat původní ráz obce, do majetku obce získali např. starou hospodu, kterou obnovili jako místo pro různé společenské akce, v podkroví je mládežnická ubytovna. Každé velikonocy jsou zde pořádány koňské jízdy, na které se sjíždí lidé ze širokého okolí.

Poslední naší zastávkou byl hřbitov ve vesničce Radbutz. Uspořádání a vzhled hřbitova je naprosto nevšední, zemřelí jsou pohřbíváni postupně vedle sebe, na hrobě je navršena pouze hromádka hlíny osázená květinami a jednoduchý dřevěný kříž s nápisem. Všechny hroby i kříže stejné. Všechno je zde podřízeno pravdě, že v okamžiku smrti jsou si před Bohem všichni lidé rovni.

Ve Varnsdorfu jsme překročili naše hranice a plní dojmů se vraceli zpátky domů.

*Prosíme autory, aby
každý příspěvek podepsali.
redakce*

Jiří Kaňa

MEZI NEJMLADŠÍMI PADESÁTNÍKY 20. STOLETÍ

V padesátém roce se nás narodilo jedenašedesát, dodnes zemřelo šest našich spolužáků a teď je nás celkem šedesát sedm. Ono se totiž dvanáct našich vrstevníků do Šitbořic přistěhovalo. Sešli jsme se druhou prázdninovou sobotu, většina si sebou vzala svého životního partnera, a zamotali jsme trochu starostovi Kulíškovi hlavu. Což o to, do slavnostní síně pěkně přestavěné radnice jsme se vešli, ale se slavnostním přípitkem už to bylo horší. Nedostávalo se skleniček.

A tak jsme si za všeobecného veselí skleničky k dlouhotrvajícím opakovaným přípitkům mezi sebou půjčovali. Na Maryši, kde jsme se ke společnému popovídání a tanci v podvečer sešli, už bylo skleniček dost, zato ale brzy došly zásoby dobrého zweigeltrebe a museli jsme se spokojit s tím co bylo. Dva spolužáci, kteří se svými rodinami na komerční bázi setkání uspořádali, měli s takovým počtem účastníků starostí dost a tak jim takový detail nemohu vyčítat.

Přišel mezi nás v podvečer pan starosta s manželkou a pan farář s matrikou. Dozvěděli jsme se tak spoustu věcí o obci i o sobě, třeba jak se jmenovala manželčina prababička za svobodna. Bylo radostné po pětatřiceti letech zavzpomínat na příhody ze školních lavic. Trochu s údivem jsme přijali fakt, že se 49 let po nás narodilo ve vsi jen čtrnáct dětí. Kdosi přitom utrousil poznámku, že už asi na obrat v demografickém vývoji obce nemáme dost sil a musíme tuto radostnou povinnost přenechat našim dětem a vnukům.

Je zajímavé zaposlouchat se do zralých úvah svých vrstevníků. Všichni se rádi dělili o cenné životní zkušenosti na videofilm, který ze setkání spontánně vznikl. Většina se na oněch padesát let necítila. Zvláště poté, když nám starosta prozradil mínění jedné tetičky, která se podívovala:

„Pane starosto a to chodíte po dědině s téma padesátníkama? Bóže, deť só to jakýsi děcka...“. On taky Oldřich Konečný na sebe prozradil: „Já se cítím na osmnáct... ešče debe nějaká osmnáctka bela...“

„A Oline, nebylo by to něco podobného jako když pes běží za autem? A když auto zastaví, tak pes neví co s ním.“

„To né, to já bech věděl co s ňó...“

Opravdu se většina cítila mladší. Až na výjimky: Jozinka, za svobodna Fasorová, v

jeden okamžik špitla: „Já se někdy cítím na padesát, ale někdy, když su utahaná z práce, tak aji na sto.“ „Já se sice cítím taky na míň než na padesát, ale děcka mně to vždycky připomenou: „Prosím tě, dyť už seš padesátiletá babička, co bys chtěla...“, svěřila se Bohunka, kdysi Korytářová.

Josef Konečný nám všechno vysvětlil velmi moudře: „My se cítíme na míň než padesát a věřte, že padesátníci, co budou po nás, tak se budou cítit ještě mladší než my.“

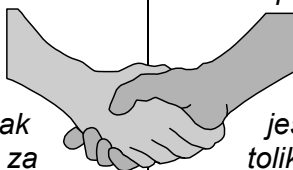
Ale my, nejmladší padesátníci dvacátého století, jim to ze srdce přejeme.

Když jsem se svých spolužáků před kamerou ptal, kolik by si právě teď přáli mít let, a nabízel jsem jim krásných sedmnáct, osmnáct, většinou odmítavě kroutili hlavami: „Ne, ne, to jsou taková telecí léta ještě. Jé, když si tak vzpomínám, co s náma pubertákama maminky musely vydržet... V duchu se jí pořád omlouvám,“ poznamenala kterási spolužačka. Téměř všichni se shodli, že tak kolem pětatřiceti, to byly nejkrásnější doby. Děti trochu odrostly, babičky a dědečkové ještě při síle, rozumu až taky člověku tolik neschází... Ale úplně nejkrásnější by bylo pětatřicet let, ale mít zkušenosti co máme dnes. Na tom se shodli všichni.

Myslím, že ono prázdninové setkání nás všechny čímsi obohatilo. I když jsme neměli možnost .setkat se s našimi učiteli a úplně se všemi spolužáky, setkali jsme se ve slavnostní náladě, zašli jsme na hřbitov za těmi, kteří by se jistě s námi všemi taky rádi viděli, prošli jsme novou školu i upravenou obec a byli jsme si nějak víc bližší, než když se jen tak v celodenním shonu pozdravíme na ulici. Jenda Franěk s Frantou Tihlaříkem spekulovali nahlas: Bylo by bezva setkání zopakovat i po druhé padesátce. Abychom se sešli všichni tak jako dnes.

Lze si jen přát, aby ona radostná atmosféra i hřejivé teplo, kterým jsme byli při krásném setkání prostoupeni, v našich srdcích vydrželo co nejdéle. Myslím, že jsme dorostli do krásných let a umíme si takovou slavnostní náladu vychutnat a proměnit ji v dlouhodobý lék na všední starosti, stresy doby i uštěpačné poznámky mladších. Jsme nejmladšími padesátníky v tomto století a jsme na to pyšní.

Dr. Jan Tihlařík

Základní škola

V letošním školním roce jsme zahájili školní rok s počtem 254 žáků a přivítali jsme 38 prvňáčků. V učitelském kolektivu máme čtyři nové učitelky. Paní učitelku Romanu Millerovou, Boženu Kaňovou, Veroniku Mnacakanovovou a vychovatelku školní

družiny Dagmar Valíčkovou. V letošním školním roce funkci zástupce ředitele školy vykonává paní učitelka Mgr. Dana Relichová a výchovnou poradkyni pro dívky paní učitelka Mgr. Irena Mikešová.

Mimo povinné vzdělávání nabízíme žákům v rámci mimoškolní činnosti i zájmové kroužky. Záleží na dětech samotných a na podpoře jejich rodičů, zda žáci využijí mimořádné nabídky k rozvoji svých zájmů a talentu.

Kroužky ve školním roce 2000/2001 :

Pro žáky 1. - 5. ročníku:

přírodovědný
hra na flétnu
cvičení z ČJ
sportovní hry - 1. stupeň
atletický
včelařský
práce s počítačem
nohejbal
výuka hry na klavír
zdravotní Tv
sportovní hry - 5. tř. dívky

Pro žáky 6. - 9. ročníku

literárně-dramatický
cvičení z matematiky a z ČJ
rukodělný
včelařský
atletický
výuka hry na klavír
sportovní hry 6. - 8. tř. chlapci
sportovní 6. - 7. tř. dívky
práce s počítačem
informatika a programování
hra na kytaru a flétnu
volejbal
country tance
stolní tenis

Pro tento školní rok plánujeme pro veřejnost opět několik zajímavých akcí. Přijměte pozvání na první z nich - "SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍHO DÝŇÁKA". Přijďte v pátek 6. října odpoledne společně se svými dětmi, vnuky a vnučkami prožít radost z dýňáků, táborového ohně i večerní výstavy v parku.

Vážení rodiče a přátelé školy, těší nás, že na nás nezapomínáte a ochotně nám nabízíte přebytky ze své úrody. Už tento týden školáci vyrobili 4 druhy zeleninového salátu z rajčat od paní Stejskalové a my jsme rádi, že dětem chutnaly. Pokud si i vy myslíte, že byste do školní jídelny také se svou troškou přispěli a pomohli dětem ještě více zpestřit stravu čerstvou zeleninou či ovocem, rádi se s Vámi domluvíme.

Děkujeme Vám za pomoc a vstřícnou spolupráci.

kolektiv učitelů

Včelařský kroužek při ZŠ

Včelařský kroužek při ZŠ Šitbořice byl založen v září 1998 na podnět pana Jiřího Bezděka z Divák. Již dva roky získávají žáci teoretické i praktické

zkušenosti od pana. Jiřího Bezděka a paní ředitelky Jarmily Novotňákové.

Žáci pod jejich vedením sledují životní projevy včelstva a aktivně se účastní kontrolních prohlídek. Sami už dokáží vyčistit úl, zjistit sílu včelstva a rozsah plodu, umí rozpoznat rojovou náladu, dokáží doplnit zásoby, léčit varoázu, včelstvo uteplit i zazimovat.

Své teoretické i praktické znalosti si žáci mohli vyzkoušet a upevnit ve školním roce na včelařské soutěži "Zlatá včela" v oblastním kole v Charvátské Nové Vsi.

Mladí včelaři nezaháleli ani o prázdninách. Zdeněk Klein a Zbyněk Honzák se zúčastnili týdenní Letní školy mladých včelařů v Nasavrkách u Chrudimi, kde paní ředitelka pracovala jako vedoucí kroužku.

Za dobrou práci vedoucích i za aktivní účast mladých včelařů získal náš včelařský kroužek letos v září od ÚV ČSV dotaci 5.000,- Kč na nákup včelařských pomůcek.

S radostí přivítáme další mladé zájemce o včelaření.

Mateřská škola

Provoz v tomto roce byl zahájen v pondělí 4.9. 2000, a to hned celý den. Tradičně nás navštívil pan starosta, aby povzbudil uplakané děti a popřál všem úspěšný rok.

Vzhledem k nižšímu počtu dětí jsou v provozu

dvě třídy, které jsou dostatečně naplněné. Počet zapsaných dětí k 4.9. 2000 je 45. Příprava nového školního roku nám dala hodně práce a odměna pro nás bude, když budou děti spokojené. Všem dětem přejeme, aby se jim v naší školičce líbilo.

kolektiv zaměstnanců mateřské školy

Šitbořský historke ze starých časů

Experiment s elektrikó

V devěťadvacátým roko bel zavedené do Šitbořic silné střídavé eletrické pród haž z oslavanské elektrárně. Večír jak se zetmělo, zaple starosta Valíček nebo jejich Franta vepinačem světla po celé dědině a hned' belo vidět jako ve dně. Tetičke dež šle večír na dračke a strécci do sklepa nebo do hospode, tak huž nemosele nosit laterně jako předtém a trefile pěkně dum a neměle strach, že spadnó do potuka. Elektrikó se točile sečkovice, fukare, mlátičke he cirkulárke. Nekeří Šitbořáci zkóšele s elektrikó haji hinačí věce.

Stréček Ludva měle velkýho a zlýho psa, keré jednó kósl sóseda Francka Pivoňke do nohe ha ten chele po Ludvovi, habe jim zaplatile vesoký bolestný – sto korun. Stréček Ludva se na psa rozlobile a rozhodle se, že psa zabijó elektrikó ha bodó mět potom ze psa pečínko.

Vodmontuvalé z motora ho sečkovice eletrické gábl ha strkale holý dráte psovi pod vocas. Psa drželi jejich stařeček Jakub na řetázko. Dež se jim podařelo hodělat spojení, tak ta elektrika švácla stařečkem vo zem ha ten zvostale ležet bez decho. Zdivočelé pes stréčka pokósal ha pak hotel přes Hradisko nekam na Domanine ha víckrát ho neviděle.

Stařečka potom křisele tetička Handěla homělém décháním z hobe do hobe, jak se to hočile ve školi, ha tak se jim podařilo stařečka za chvílo zase voživít a nemosele hani shánět dochtora. Stařeček se pak ešče hltle ze sklinke šlijovice ha bele zasi čiperné jak reba.

Dež to stréček Ludva jednó v rathózo vevládale elektrikáfovi Horbánkovi, tak ten jim to nechcele věřit, hale vezkóšet to podrohý nechcele.

Ve Starých horách zasi Jožka z Dolního konca chcel zapojit elektriko z drátó vesokýho napětí, kerý

vedó nad jeho vinohradem, do bóde, habe muhl v bóde v noce, dež hlídal vinohrad, posvítit. Vzal izolovaný dráte, na konco hodělal háčke ha potem lezl na slóp, habe tam dráte s háčkama pověsil na eletrický vedení. Dež se dotkl háčkama vedení, tak se zněho zablýsklo ha Jožka sletěl z té věške jako měch herteplí na zem ha vemkl se noho v kotníko. Noho mo spravile stréček Rosíval, keré se to nahočile na vojně dež slóžile ho sanite. Jožka nám pak v hospodě říkal, že dež mo stréček vemknuté kontník ruvnale, tak pustil haji trocho do gatí.

Náš kamarád Jenda Prca nám jednó chcel vokázat, jak elektrika dovede kupat. Vzál zrzavé hřebík ha holó rokó ho strčil na dvoře ho chliva do zástrěke. Dostál takové kupanec, že přeletěl přes zídko do prázdnýho hnojiska, gde jenom na dně belo trocho smradlavé ložovice, ve které se, než velezl, párkrát vobrátil. Vod tate dostál po hobě z každé strane pár liskanců ha ve školi nigdo vedli něho nechcel sedět, protože smrděl jak šchoř.

Mlenář Florián měl také mlén napojené na elektriko. Habe hošetřile ha nemosele tolik platit, tak večír po zetměnění se tajně napojuval drátama na vedení vedli mléna ha brál celó noc elektriko na černo bez placení. Dež se mo hale podařilo vehodit pojistke haž na transformátoru, tak mo na to elektrikári došle ha mosel zaplatit pokuto.

Tak takový a podobný zážitke bele s elektrikó v těch časech.

–KÁ–

zalikování svatby

zanikající svatební zvyk

V minulosti se v Šitbořicích pořádaly veliké svatby, na které byli zvaní všichni příbuzní, to znamená sourozenci otce a matky ženicha a nevěsty a příímí sourozenci ženicha a nevěsty i se svými rodinami, takže někdy na svatbě bylo i přes sto hostů. Svatba se konala vždy v úterý. Nikomu to nevadilo, protože většinou všichni pracovali na svých hospodářstvích a svatby nebývaly ožních, kdy bylo nejvíce práce. Kdo bude pozvaný na svatbu se domluvílo dopředu a pozvaní potom před svatbou donášeli potraviny na svatební hostinu, jako mouku, máslo, vajíčka, drůbež, mák a jiné potřeby. Hlavní zvaní dělal potom v neděli, po poslední ohlášce, ženich s nevěstou osobně. Na samé svatbě se všechno řídilo podle starých zvyků. jako je odprošování rodičů a poděkování rodičům, střídání při cestě do kostela, vítání před domem, zkouška

ženicha a nevěsty, říkání před obědem a při obědě, vybírání na kuchařky, na kostel, na kolíbku, říkání před večeří a po čas večeře, různé hry na taneční zábavě v hospodě, čepení nevěsty o půlnoci, sólo ženicha a nevěsty s rodiči a ještě různé věci. Záleželo to na mládencích, hostech a kapele. Druhý den ještě chodili chlapi se zbytkem kapely na návštěvu ke svatebním hostům a svatba končila večer a někdy i třetí den. Lidé tenkrát měli dost času a uměli se bavit.

Některé zvyky se dodržují i dnes, ale úplně zaniklo „zalikování svatby“. Když byl ženich z jiné dědiny a někdy stačilo, když byl z jiného konce, tak se svatba zalikovala. Toto organizovaly vždy ženy

z okolí nevěstina domu. Sehnaly si někde staré hudební nástroje, hlavně takové, které dělaly velký kravál, přichystaly stůl, mezi dvě tyče natáhly nějaké barevné šátky nebo stuhy. Stůl postavily k cestě blízko domu nevěsty tak, aby je svatební průvod nemohl obejít. A když se průvod při cestě z kostela přiblížil, postavily se do čela průvodu a

začaly „vyhrávat“. Ony říkaly „vyhrávat“, ale zatím jen na ty nástroje vyluzovaly strašlivé zvuky, protože ani jedna neuměla hrát. Přivedly průvod až ke stolu, kde měly skleničky, víno, talířky na výkupné a ta nejřečnější začala s říkáním. Většinou z paměti a někdy to četla. Říkání bylo různé. Jedno začínalo takto: „Vážený pane ženichu, jak jste si mohl dovolit utrhnout toto překrásné růžové poupátko z naší zahrádky?“ To se ale nelíbilo jednomu ženichovi, protože to „růžové poupátko“ mělo přes třicet a moc „překrásné“ také nebylo. Jak šla doba, tak se říkání, které se opisovalo anebo si je ženy samy skládaly, modernizovalo a poslední, co se mi podařilo získat od M. Linhartové, už

ženichovi nevytýká žádné utržení poupátka, ale velmi jasně hovoří o jeho manželské budoucnosti ne moc růžově.

*Vidiš, vidiš, milý brachu,
jak šťastně sis dosud žil
a teď sis to pokazil.
Kde kdo už se toho leká,
co na Tebe chlapče čeká,
jak ty budeš milý hochu
pracovati bez oddechu.
Už bys neměl fotbal hrát,
ale peří doma drát
a dlouhé ti budou vteřiny,
když budeš převlékat peřiny.
Teď si můžeš také ještě
mrknout na hezké děvče,
ale říkám jenom mrknout
a ne se sním někam scvrknout.
Hrozná věc bys pak zažil,
možná že bys ani nežil,
zemětřesení by přišlo,
no nevím jak by Ti to vyšlo.
Žena ať je na Tebe hodná,
tak jak byla za svobodná,
ať má co hrdlo ráčí,
Tobě pár herteplí stačí.
Hlavně se netvařte kysele,
ale žijte spolu vesele.*

Ženich s nevěstou a svatebčané dostali potom po skleničce vína a do připravených talířků dávaly

peníze – výkupné. Za ty peníze organizátorky zalikování zaplatily dárky pro novomanžele, něco daly na kostel a z toho co zbylo si uspořádaly někde nějaké posezení. Samozřejmě po zalikování dostaly ze svatby nějaké koláče, cukroví a víno, kterým ten den ukončily zalikování a jak to jednou dopadlo se dočtete v dalších řádcích.

Poslední zalikování co si pamatuji, zorganizovaly ženy z Kuchyňky při svatbě L. Elingerové, která si brala ženicha z Hosténic. Tenkrát jsem dělal v Ostravě a jezdil jsem domů až v pátek večer. U večere jsem se nechal informovat co je potřeba dělat v sobotu na poli a navrhl jsem, že půjdeme dopoledne okopávat řepu do Nového, ale manželka to změnila: „Zětra nikam nepudo, me bodem zalikovat Helingruvo svadbo, řepa počká!“ A tak do řepy, do Nového, jsem šel sám. Před polednem tam za mnou doběhl náš pes, chlupy měl na hřbetě zježené a v očích hrůzu. Řekl jsem si, že se tam něco stalo a rychle jsem šel domů. Otevřu vrátka na dvůr, na zemi položený buben, na něm skleničky a flaška s vínem, okolo bubnu seděly všechny účastnice zalikování, držely se okolo krku a zpívaly: „Před našim uzounká lavěnka je, padl tam syneček do Dunaje, ne tak do Dunaje jak do Rýnu, milovali jsme se už nepřijdu.“

Zpívaly tak strašně vysoko a falešně, že to i na toho psa bylo moc, a tak přiběhl za mnou na pole. Nakonec dojedly svatební koláče, dopily víno a v pokoji se rozešly domů. Tak skončilo asi poslední zalikování v Šitbořicích. Škoda, že bylo poslední.

František Vozdecký, č. 180

Dědeček vypravuje aneb O krátkozrakosti liliputánů

Pan Ventruba byl důchodce. Bylo mu už skoro sedmdesát šest, ale pořád byl ještě dost čupr, a tak většinu svého času, když byla sezóna a dobré počasí, trávil na své zahradě. Byla nedaleko, kousek od jeho domku. Pro děti to ale bylo daleko, maminka by je tam stejně nepustila, a tak se Jarek, Filípek a Veronika mockrát těšili až přijde večer, jejich milovaný děda se vrátí z pole a bude jim vypravovat.

„Dědo, jak to bylo, když jsi byl malý“, nebo „dědo a jak sis vlastně našel babičku“, „a povídej o tom, jak přišla fronta“, tak nějak se děti dědečka ptaly na to, co kdysi jen tak, při jiné příležitosti, nakousl nebo na to, co jim už vypravoval a co chtěly znovu slyšet, a on, pokud nebyl moc unavený, ale většinou i tenkrát, jim vypravoval.

Koncem září už ten rok tolik práce na zahradě nebylo, pan Ventruba přišel domů o něco dřív, a tak bylo i víc času na pořádné vypravování. Dnes děda nenechal děti soutěžit v překřikování, co že jim to má vlastně vypravovat, a začal sám.

„O krátkozrakosti liliputánů“, řekl hlasem takovým tak, že se děcka přestala vrtět a mluvit, seděla jako přirostlá na gauči kolem dědy a bylo jim náramně dobře, když ten starý pán pokračoval v té nové, úplně neznámé pohádce.

„Na úpatí Jakéhosi lesa byla jedna liliputánská vesnice. Jaksislavice se jmenovala nebo tak nějak. Těch liliputánů tam bylo asi tak dvě nebo tři sta. A nejvíc jich tam bylo přes noc. Bylo to totiž „Centro“, jak pidilidé nazývali větší osady. My bychom řekli středisková nebo spádová obec. Dalo

se tam nakoupit a třeba i zajít k holiči, v hospůdkách se tam točilo pidipivo a lililimonáda, ale pro všechny pidilidi tam práce nebyla. A tak mnoho z jeho obyvatel muselo za prací jít. O panenská jablíčka, která se tam pěstovala odnepaměti už taky nebyl na světových trzích takový zájem, ani chov liliputek už tak nevynášel jako dřív. Práci proto hledali a často také nacházeli v nedalekém Obrně.

Cesta do Obrna byla dost dlouhá a strastiplná, tedy alespoň do té doby než se nenašel jeden obr, který se nabídl, že každé ráno vezme pěkně všechny pidilidi, kteří budou chtít cestovat do práce, do kapes a čepice a zanesou je do města a večer zase zpátky. Byla to velká sláva, když Obrodoprava s.r.o., jak obr svůj podnik zapsal do obchodního rejstříku, uskutečnila prvních pár pochodů do města a zpátky. Byl to tenkrát, panečku, pokrok. Pidilidiček ale přibývalo. Ani ne, že by se jich tolik narodilo, ale pořád víc jich chtělo do města za práci a také za vzděláním, když to teď bylo tak snadné. Obra však rostoucí počet nošenichtivých, zdá se, moc nevzrušoval. Podnik mu vynášel, tak co by se trápil. Vůbec nechodil častěji, aby všechny cestující obyvatele bezpečně a pohodlně přenesl, ba dokonce se přestal se mýt, kabát měl roztrhaný, že když měl v kapsách plno, pidilidi z nich málem vypadávali.

Jak už to tak bývá, začalo se reptat, jak na „nasedače“, kde liliputáni lezli obrovi do kapes, tak hlavně hospůdkách u pidipiva a lililimonády. Stěžovat si většinou stejně nebylo komu, obr má uši dost vysoko, aby přeslechl co ti dole na něj pokřikují. Snad se mu prý dokonce začal penězi zvedat nos a uši, a tak už vůbec neslyšel. Prý se také povídalo, že vydělané peníze nesmyslně utrácí.

A na obra se musí stejně opatrně, tak si to všichni tenkrát alespoň mysleli, aby se nenazlobil a neztropil něco, co by človíčky mohlo stát konec cestování do Obrna nebo dokonce život. Nic takového se však nikdy nestalo, i když se našlo pár odvážlivců, kteří se obra nebáli, nastoupali si na vlastní ramena až byli dost velcí na to, aby mu to všechno do těch uší nakřičeli. Obr si z toho ale stejně nic nedělal, jen jim řekl: „Chod'te si sami, ale vlevo nebo vás zašlápnu“. Ale většinou mu pidimužíkové nestáli ani za to špatné slovo.

Často se stávalo se, že nechodil včas, což vadilo hlavně v zimě, kdy tenké nožičky človíčků snadno promrzaly, a někdy dokonce nepřišel vůbec. Zdá se, že mu to bylo všechno jedno a naši liliputáni stejně neměli na vybranou.

Co mu jedno nebylo, to byly peníze. Za každou cestu si účtoval docela pěknou sumičku a ono se to při každodenním cestování pěkně nasčítá. A liliputáni platili, co jiného jim taky zbývalo. A aby toho nebylo dost, obr cenu za jeden přenos stále

zvyšoval. Zdůvodňoval to těm človíčkům všelijak. Na nové boty, nový kabát, novou matraci na lepší jídlo a pití, aby mu to líp chodilo. Nic se ale za ty peníze na tom špatném cestování k lepšímu nezměnilo. Je to smutné, ale obr ty peníze utratil za něco úplně jiného.

V tu dobu už podobných „obrodoprav“ bylo víc, alespoň v Lilinovínách o tom psali. V Jaksislavicích by byli rádi, kdyby se našel nějaký jiný obr, který by starého obra vystřídal, ale pořád nic. Až jednou, to se snad obrův bratranec ... nebo že by to byl syn toho bratrance ..., no sám už nevím, řekl děda, „dal taky do toho podnikání. Řekl si, že to zkusí v těch Jaksislavicích, protože ten jeho strýc je prý naprosto nemožný. Liliputáni nevěřili vlastním očím, když místo mačkání se v kapsách svého starého obra mohli najednou mnohem pohodlněji cestovat s tím novým. Trvalo to nějaký pátek, než si starý obr uvědomil, že bude muset se svým přístupem k práci něco udělat, protože liliputáni na něho byli nazlobení a nechali se nosit novým mladým obrem. „Co s tím udělám?“, ptal se sám sebe starý obr, když najednou přisun dosud jistých mincí zeslábl. „Aha?!“, napadlo ho, „tomu určitě neodolají“. A obr se začal, a nutno dodat, že to vůbec nebyla špatná myšlenka, měřeno úspěšností, se kterou vedla k cíli, vemlouvavě vnucovat. Nejdřív trochu zlevnil, pak ještě jednou a nakonec začal pidimužíky a pidiženičky nosit skoro zadarmo. Nevím, jestli to těm lidičkám nedošlo, že když nechají mladého chodit s prázdnou, bude muset chtít nechtít přestat a ten starý si zase začne mastit kapsu. Možná na to měli malé hlavy, ale možná si říkali, že zatím ušetří, a to že je hlavní a co bude dál, tak o tom potom. Nakonec to „potom“ přišlo. Mladý toho nechal a starý, který z dřívějšíka naspořil, a za tu chvíli nezchudl, mohl znovu začít cenu za přenos zvyšovat.

Jakoby všechno opět podražilo, snad i vzduch a výhled na krajinu. Cestující se začali znovu mačkat, a tak mohou ve stoje přemýšlet, jestli jim to stálo za to.

A to je konec pohádky o liliputánech ze vsi Jaksislavice, končil pohádku děda, „kteří díky své krátkozrakosti mnoho neušetřili.“

„Myslíš, dědo, že by se to u nás taky mohlo stát?“, napadlo přemýšlivého Jarka. „Ale to víš, že ano“, odpověděl děda. Víc v tu chvíli neřekl, jen hlavou mu bleskla vzpomínka na to, jak nedávno museli zavřít „spolek“, když všichni nakupovali ve velkém ve městě, a nakonec si už doma nemohli koupit ani ty čerstvé rohlíky a chleba.

-ab-

Vinařská besídka

Rok 2000, poslední rok dvacátého století, bude asi zapsán do paměti vinařů jako jeden z nejlepších roků vinařské historie. Od začátku roku počasí vinařům a vinohradům přálo. Mírné mrazy a málo sněhu dovolilo řezat vinohrady po celou zimu. V čase květu révy bylo teplo, takže sprchly jen některé odrůdy, a to jen velmi málo. Sucho v letním období, které velmi poškodilo obiloviny, vinohradům vůbec neuškodilo a deště v srpnu jen napomohly k dobrému vývoji hroznů. Choroby jako plíseň révová (perenospora) a padlí (oidium) se neobjevily ani na zálistcích, takže postřiky v minimálních množstvích byly jen jako jistota. Počasí při zazrávání hroznů bylo jako na objednávku – teplo, rosa, slabší deště, skoro žádné mlhy a i těch špačků bylo letos méně. Hrozny byly dobře vyvinuté, zdravé a obsah cukru v moštích zaručuje, že i víno bude velmi dobré, takže rok 2000 se bude dlouho vzpomínat. Letos se urodilo i čiperným lidem, kteří ve vinohradě celý rok vůbec nic nedělali. Většina vinařů v Šitbořicích dokonale zvládá technologii zpracování hroznů a ošetřování vína, ale nebude na škodu několik poznámek. V dnešní době na trhu s vínem se žádají bílá vína světlezelené barvy s výrazným odrůdovým charakterem, s příjemnými kyselinami a s menším množstvím nezkvašeného cukru. To znamená, že by se měly hrozny i v malých množstvích zpracovávat podle odrůd, lisovat co nejdříve po sběru, bez dlouhé ležení na mlátě, v každém případě šířit, ale opatrně, udržet nízké teploty při kvašení, stáčet z kvasnic co nejdříve a chránit víno před vzduchem, to je vyloučit možnost vzniku oxidázy – hnědnutí.

U červených vín se vyžaduje vyšší, ale ne zas velmi vysoká, rubínová barva, v chuti mírná trpkost, nižší kyseliny, hladká a kulatá chuť. Zase i tu je třeba zpracovávat podle odrůd, řádně při nakvašování ponořovat klobouk a ve správnou dobu lisovat.

Nikdy ne až klobouk padne. U červeného se doporučuje pozdější stáčení z kvasnic a po prvním stáčení vyčkat až proběhne ve víně samovolné jablečno-mléčné kvašení, které je velmi důležité pro pozdější vyzrávání vína určeného pro lahvování. Sírění jak bílých, tak červených vín je nutné, ale v žádném případě se nesmí sířením zastavit bouřlivé nebo hlavní kvašení. V tom případě se zastaví činnost vinných kvasinek a začnou se rychle množit bakterie mléčného kvašení, na které síra nemá vliv. Tyto bakterie potom svojí činností přeměňují zbylý cukr ve víně na kyselinu mléčnou, čili ve víně proběhne ten samý proces jako při kvašení zelí nebo okurek a víno má potom i pachut' po zelné vodě nebo okurkovém láku. Tato pachut' se z vína nedá odstranit. Úroda bude letos no něco nižší než v roce minulém, a to znamená, že kvalita vína bude vyšší, protože čím je vyšší úroda, tím klesá odrůdový charakter vína. Všechno co se teď dělá kolem rozvoje vinařství v evropských zemích, je zaměřeno na dosažení co největší kvality vína a tím i dosažení co nejvyšších cen vína, které musí zabezpečit, že se výroba vína pro vinaře vyplatí. Staré vinohrady se ruší a nové se vysazují jen vybranými odrůdami v žádaném sortimentu. Současně se zvyšováním kvality vína se vede boj o zákazníka. Podrobné studie vykonané ve světě ukázaly, že nespokojený zákazník své špatné zkušenosti s dodavatelem sdělí v průměru jedenácti známým, ale spokojený zákazník to řekne jen třem známým, čili špatné zpráva se šíří skoro desetkrát rychleji. Toto všechno se netýká jen velkých podniků, ale každého, kdo prodává i malé množství vína. Se zvyšující se úrovní se zvyšuje náročnost na kvalitu všeho, co člověk pro sebe kupuje. Dnes už každý za svoje peníze žádá jen dobré zboží, a to se týká i vína. Doby průmyslových vín a různých druháků jsou již nenávratně pryč. Už se nekupuje víno jen jako prostředek k opití, ale dnes se kupuje víno, aby dalo člověku „moudré rozptýlení a zlepšilo jeho zdravotní stav“. To jsem nevymyslel sám, to je uvedené už v bibli a zní to takto:

„Dejte víno těm, jejichž duše je ztýrána utrpením. Dejte nápoj opojný hynoucím a víno těm, kteříž jsou truchlivého ducha (Matouš 27,34), ať se napije a zapomene na chudobu svou a na trápení své nevzpomíná.“

Příslaví 31,6-7

Bible kárá pijany, shovívavě napomíná ke střídmosti a litujíc trpících radí k moudrému rozptýlení

Toto číslo Štengaráčku je tak zvané hodové a tomu odpovídá i závěr Vinařské besídky.

Redakční rada Štengaráčku k hodovému pohoštění přeje všem „Dobrou chuť“ a k hodovému vínu Dei Vám Pán

po těžké práci:

„A tak chválil jsem veselí, protože nic nemá lepšího člověk pod sluncem, jedině, aby jedl a pil a veselil se, a že to pozůstává jemu z práce jeho ve dnech života jeho, kteréž dal jemu Bůh pod sluncem.“

Kazatel, 8-15

Příjemné doporučení Pavlovo chorému Timoteovi:

„Zachovej sebe čistým! Nepij už jen vodu, ale užívej kapky vína pro svůj žaludek a pro své časté choroby.“

1.Timoteovi 5, 21-23

Ing. Antonín Konečný

Vědro

Vědro je stará jednotka objemu kapaliny. Určující jednotkou pro objem vědra byla vždy 1 pinta.

1 pinta = 1,938 litru

Do roku 1540 byl objem jednoho vědra 24 pint, což je 46,512 l. **Později** se objem jednoho vědra ustálil na hodnotě **32 pint,** což je 62,016 l. Dle různých historických pramenů se objem jednoho vědra pohyboval v hodnotách od 51,62 l do 63,68 l.

Po zavedení desetinné metrické soustavy v Rakousku – Uhersku, (zákonem z 23. července

1871), kdy základní jednotkou pro objem kapaliny se stává 1 litr, se po určité době začíná zjednodušeně (chybně) udávat pojem vědra v litrech. Proto jsou údaje vyjádřené v litrech vždy jen přibližné.

Pokud dle dostupných historických pramenů sečteme objem nejmenšího vědra bez desetinných míst, tj. 51 litrů s největším objemem vědra bez desetinných míst, tj. 63 litrů, tak výsledný objem činí 114 litrů. Když to vydělíme dvěma **dostaneme se k objemu průměrného vědra, které má 57 litrů.**

Z pramenů sestavil

František Franěk

Sport

Náborový turnaj v kolové "PROTI DROGÁM".

Proti drogám - náborový turnaj kolové žáků pořádá TJ Sokol Šitbořice - oddíl kolové za přispění Okresního úřadu v Břeclavi, oddělení soc. prevence.

Turnaj se stal součástí realizace projektu protidrogové prevence, v jehož části vystoupil se svojí přednáškou RNDr. Miloslav Rakovič z okresního úřadu Břeclav a zástupce K-centra Oblastní charity Břeclav.

Na tomto turnaji změřili své síly hráči domácího oddílu kolové s hráči Favoritu Brno. Vyvrcholením tohoto turnaje se stal zápas Mistra

ČR v kategorii žáků v kolové za rok 2000 Pavla Švihálka a Romana Viktorina z domácího oddílu a vítěze Českého poháru v kategorii žáků hráčů Favoritu Brno.

Pro zájemce o kolovou z řad dětí pořadatelé připravili zajímavé soutěže.

Možná, že z těchto dětí se stanou v budoucnu také Mistři ČR v kolové a navážou tak na nedávné úspěchy šitbořické kolové, která se pyšní již dvěma tituly Mistrů ČR.

Ladislav Lejska

Tenisový turnaj ŠITBOŘICE OPEN 2000

Letošní prázdniny proběhl již 2. Ročník prázdninového tenisového turnaje ve čtyřlžře mužů "ŠITBOŘICE OPEN 2000", který pořádá TJ SOKOL Šitbořice. Zúčastnilo se ho 18 dvojic. Ve finálovém zápase zvítězila bratrská dvojice Tomáš Kaňa, Dušan Kaňa nad párem Antonín Petrla,

Zbyněk Nečas. Na třetím místě skončili Michal Hoferik a Vítek Zoubek.

Tento turnaj se již stává tradicí prázdninového sportování v Šitbořicích.

Ladislav Lejska

KVÍZ

Neumíte představit číslo Štengaráčku bez hádanky s kresbou pana Zelinky?

Tak právě pro Vás je v časopise tato rubrika.

Hádejte, bavte se, pište, vhažujete.

Redakce v některém z dalších čísel přinese již dříve slibované správné odpovědi a vyhodnocení soutěže.

redakce

Zákoutí naší vesnice

Inzerát

Ředitel Vojenského uměleckého souboru ONDRÁŠ Brno vyhláší

KONKURZ**DO AMATÉRSKÉ ČÁSTI SOUBORU**

(pro zájemce - brance bude vyhlášeno samostatné výběrové řízení pravděpodobně v prosinci 2000 s předpokládaným nástupem na základní vojenskou službu v říjnu 2001)

- **TANEČNÍ SLOŽKA SOUBORU**

* **podmínky:** všestranná pohybová příprava, cvičební oblečení s sebou, praxe ve folklorním souboru je vítána, ale není podmínkou

- **HUDEBNÍ SLOŽKA SOUBORU** (housle, viola, violoncello, kontrabas, fujara, gajdy, cimbál, akordeon, klarinet ...)

* **podmínky:** znalost not, soukromé hudební nástroje s sebou, cimbál a kontrabas zajistíme,

- **PĚVECKÁ SLOŽKA SOUBORU** (sólisté a sboristé)

* **podmínky:** hlasové předpoklady, znalost not

- **KONFERENCIÉŘI - LIDOVÍ VYPRÁVĚČI**

- **OSTATNÍ - ZVUKAŘI. TLUMOČNÍCI - PŘEKLADATELÉ**

**Konkurz se koná ve čtvrtek 5. října 2000 od 16.00 do 20.00 hodin
na Klubu Vojenské akademie, Šumavská 4, Brno - Královo Pole**

VUS ONDRÁŠ
P. O. BOX 541/A
602 00 Brno
IČO: 60162694

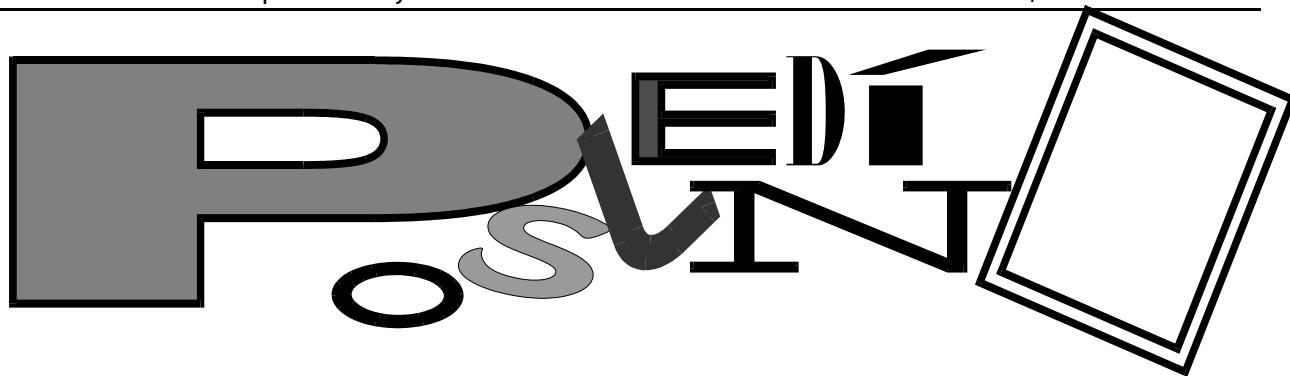
Těšíme se na viděnou.

Ústředna: ++420 5 41 18 20 46
Tel.: ++420 5 41 18 49 09, 20 89
Tel./fax: ++420 5 41 18 24 46
Mobil: 0601 27 83 20
0603 42 34 96

Vojenský umělecký soubor

Velitelství Vzdušných sil

Desatero pro manžele

Nevěstě:

1. Nejsi přece malé děcko,
muže važ si nade všechno.
2. On co řekne, to ať platí,
nikdy nemáš odmílovati.
3. Miluj ho a líbej vřele,
kávu nos mu do postele.
4. Tobě slouží klidný spánek,
mužovi zas piva džbáněk.
5. Známosti by neměl žádné?
Ať ti ani nenapadne.
6. Sluchu nevěř, ani zraku,
práce hled' si u sporáku.
7. Láska nemá nikdy ceny,
není-li muž najedený.
8. Nad hlavou Ti stačí střecha,
výplatu ať si muž nechá!
9. Manželství vždy kořen hlodá,
paráda a nová móda.
10. Přísloví, jež platí Tobě,
hodná žena za rok v hrobě.

Ženichovi:

1. Proto si Tě žena vzala,
aby jak živ nedělala.
2. Každý měsíc klobouk jiný,
ať má žena z Tvojí dřiny.
3. Je-li mladá, trochu k světu,
nešetř groš na toaletu.
4. Žena má jíst co srdce ráčí,
Tobě pár bramborů stačí.
5. Když se toulá, dejme tomu,
buď rád, že zas přijde domů.
6. Nežárli, buď hodný, tichý,
vzpomeň si na svoje hříchy.
7. Chceš-li doma pokoj míti,
v posteli buď o devíti.
8. Za dva roky, troje křtiny,
v manželství vždy znak je stinný.
9. Mlčet musíš, to je jisto,
pod pantoflem Tvoje místo.
10. Nevzít si Tě žena hezká,
co by z tebe bylo dneska?

Příloha k článku Františka Vozdeckého na straně 9.

ŠTENGARÁČEK

zpravodaj obce Šitbořice

REDAKČNÍ RADA:

Šéfredaktor: František Franěk, **zástupce šéfredaktora:** Ing. Josef Zelinka,
členové rady: Ing. Antonín Konečný, František Majer, ml., **sazba:** Bronislav Kolegar
VYDAL: OÚ Šitbořice, Osvobození 92, Šitbořice, v září 2000 jako č. 3/2000, ročník 6
ZAREGISTROVÁNO: Okresní úřad Břeclav, č.j. 574/95- 408/Za., r.z.: 370011095
NÁKLAD: 570 kusů * **VÝTISK ZDARMA**